

תת"ע 4850/11/21 - סברינה מז'יבובסקי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 4850-11-21 מדינת ישראל נ' מז'יבובסקי

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי

מבקשת סברינה מז'יבובסקי

נגד

משיבה מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקשת ביום 22.11.21 וזאת בהתאם לסמכותי מכח סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

2. כנגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה מיום 20.8.21 של נהיגה ברכב ללא מלווה, עבירה בניגוד לסעיף 2א12 לפקודת התעבורה. הדוח נמסר למבקשת במעמד רישומו ובגוף הדוח רשום מועד הדיון.

3. לטענת המבקשת לא התייצבה לדיון בעניינה בשל בלבול בתאריך הדיון.

4. המשיבה התנגדה לבקשה. לדבריה ההזמנה לדיון נמסרה למבקשת במעמד רישום הדוח. אין הצדקה לאי התייצבותה לדיון ובשים לב שהוטל עליה עונש המינימום הקבוע בחוק, לא נגרם עיוות דין.

דין

5. בדיון בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקשת על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהלן:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותה של המבקשת מלהתייצב לדיון במועד.

השני - אם יגרם למבקשת עיוות דין, במידה ולא ינתן לה יומה.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שער של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

6. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן: "רע"פ סאלם"):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".

7. בעניינה של המבקשת, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08), וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

8. בחנתי את טענותיה של המבקשת: טענת המבקשת כי בשל בלבול לא התייצבה לדיון בעניינה, אין בה כדי להצדיק את אי התייצבותה.

המבקשת לא העלתה לא טענה שיש בה כדי ללמד על עיוות דין. המבקשת אף לא טענה כי כופרת במיוחס לה.

אין בבקשה ולו רמז לכך שיגרם למבקשת עיוות דין או כי יש ראיות לכך שיש פוטנציאל לשינוי התוצאה. העונש שנגזר על המבקשת הוא עונש פסילת המינימום הקבועה בחוק ואף נוכח מתוכו ימי הפסילה המנהלית שריצתה.

המבקשת אף לא טרחה לתמוך בקשתה בתצהיר מטעמה.

9. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה.

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 נאווה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

10. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של המבקשת לדיון, משלא שוכנעתי כי יגרם למבקשת עיוות דין במידה ולא יינתן לה יומה, גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיה האישיות של המבקשת, ולפיכך לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

11. הבקשה נדחית.

12. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשפ"ב, 02 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.